

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 71 0 П 035379 19 Рев 2
Бања Лука, 10.4.2019. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Сенада Тице, као предсједника вијећа, Росе Обрадовић и Јадранке Станишић, као чланова вијећа, у правој ствари тужитеља Ј.Б., са пребивалиштем у СР Њ., кога заступа И.С., адвокат из Б.Л., против тужених: 1) М.Н., С., РХ, 2) Н.Б. из Б.Л., 3) Б.Б., 4) С.Б.и 5) А.Б., које заступа Н.Б., б) А.Р. са пребивалиштем у Ш., К., 7) Н.Ј. из Б.Л., 8) Г.Т. из Д., РХ, обје заступане по М.К., адвокату из Б.Л., ради утврђења, вриједност спора 45.000,00 КМ и по противтужби тужених-противтужитељица Н.Ј. и Г.Т., ради утврђења својине грађењем, вриједност спора: 31.000,00 КМ, одлучујући о ревизији тужених- противтужитељица Н.Ј. и Г.Т. против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 035379 18 Гж 3 од 11.10.2018. године, на сједници одржаној 10.4.2019. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија тужених-противтужитељица Н.Ј. и Г.Т. се дјелимично усваја, пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 035379 18 Гж 3 од 11.10.2018. године, преиначава у дијелу којим је потврђена пресуда Основног суда у Бањој Луци број 71 0 П 035379 17 П 2 од 19.10.2017. године тако, што се њихова жалба дјелимично усваја и првостепена пресуда преиначава у односу на усвајајући дио тужбеног захтјева тако, да се утврђује да је ништав уговор о купопродаји некретнина закључен 19.5.1994. године између М.Г. и В.Ј., овјерен код Основног суда у Бањој Луци под бројем I-OB-1656/94, у дијелу располагања са 1/12 сувласничког дијела некретнина тужитеља које су предмете тог уговора и да је правно неваљана укњижба својине у корист предника ових тужених-противтужитељица, В.Ј., у том сувласничком дијелу од 1/12 некретнина тужитеља, уписана у з.к. ул. број 125 к.о. Б..

У преосталом дијелу (којим је жалба ових тужених-противтужитељица одбијена и првостепена пресуда потврђена, у осталом усвајајућем дијелу тужбеног захтјева, у односу на утврђење ништавости купопродајног уговора и правне неваљаности укњиббе својине у корист њиховог предника В.Ј., у дијелу располагања са преко 1/12 сувласничког дијела тужитеља), ревизија се одбија.

У дијелу којим се иста пресуда повија у односу на одбацивање противтужбе тужених-противтужитељица Н.Ј. и Г.Т. и у односу на одлуку о трошковима поступка, њихова ревизија се усваја, обе нижестепене пресуде укидају и предмет се у том дијелу враћа првостепеном суду, на поновно суђење.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Бањој Луци број 71 0 П 035379 17 П 2 од 19.10.2017. године, утврђена је ништавост уговора о купопродаји некретнина закљученог 19.5.1994. године између М.Г. и В.Ј., овјерен код Основног суда у Бањој Луци, под бројем I-ОВ-1656/94 и да је правно неваљана укњижба својине у корист правног предника тужених-противтужитељица Н.Ј. (даље: седмотужена) и Г.Т. (даље: осмотужена), В.Ј., на некретнинама уписаним у з.к. ул. број 125 к.о. Б., а одбачена је тужба у дијелу, којим се тражи да се наложи Земљишно-књижној канцеларији РУГИП ПЈ Б.Л., да брише укњижбу права својине у корист правног предника ових тужених и да успостави раније земљишно-књижно стање и тужени су обавезани да тужитељу солидарно накнаде трошкове поступка у износу од 13.695,95 КМ, а одбијен је захтјев за трошкове поступка, преко досуђеног износа. Истом пресудом, одбачена је противтужба седмотужене и осмотужене, да се утврди да је њихов правни предник В.Ј., по основу грађења стекао право својине са 1/1 на некретнинама ближе означеним у ставу 4. изреке првостепене пресуде.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 035379 18 Гж 3 од 11.10.2018. године, жалба тужених Н.Ј. и Г.Т. је одбијена и првостепена пресуда, у одлуци којом је утврђена ништавост уговора о купопродаји и правна неваљаност укњижбе својине у корист правног предника ових тужених, као и у одлуци о одбацивању њихове противтужбе и о трошковима поступка, је потврђена и одбијен је њихов захтјев за накнаду трошкова састава жалбе.

Седмотужена и осмотужена ревизијом побијају другостепену пресуду због повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права и предлажу да се побијана пресуда преиначи тако, да се њихова жалба усвоји, првостепена пресуда преиначи и одбије тужбени захтјев тужитеља, уз накнаду трошкова поступка.

Тужитељ у одговору на ревизију тужених оспорава њене наводе и предлаже да се ревизија одбије као неоснована.

Ревизија је дјелимично основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужитеља да се утврди: да је ништав уговор о купопродаји некретнина закључен 19.5.1994. године између М.Г. и В.Ј.; да се утврди да је правно неваљана укњижба права својине у корист предника седмотужене и осмотужене; и да се наложи Земљишно-књижној канцеларији РУГИП ПЈ Бања Лука успостави ранијег земљишно-књижног стања, какво је било прије закључења побијаног уговора.

Противтужбеним захтјевом седмотужена и осмотужена траже да се утврди, да је њихов предник В.Ј., по основу грађења, стекао право својине са 1/1 на предметним некретнинама, означеним у ставу 4. изреке првостепене пресуде.

Првостепени суд је на основу проведених доказа утврдио: да је на основу правоснажне одлуке о наслеђству Среског суда у Бањој Луци од 21.3.1953. и на основу правоснажне пресуде Општинског суда у Бањој Луци од 28.12.1970. године укњижено право власништва на $\frac{1}{4}$ дијела некретнина П.Б. (предник..., тужитеља, и тужених од 1 до б) у корист његових наслеђеника, на којим некретнинама је у зк. ул. број 4 к.о. Б.

укњижено право сувласништва на предметном стамбеном објекту и сукориштења земљишта у корист: Ј.Б. сина И., са 1/3 дијела ..., те А.Б. (супруга оставитеља), са 1/12 дијела, М.Б. (која је закључила побијани уговор), са 1/24 дијела и Ј.Б. (тужитељ) са 1/12 дијела; да је на основу података премјера извршеног авиоснимањем 1969. године устројен катастар земљишта који је за к.о. Б. ступио на снагу 1978. године; да је излагање података тог премјера на јавни увид за парцеле к.ч. 490 и к.ч. 491 извршено 11.1.1977. године када је у Пописном лист и у пл. број 141 к.о. Б. као посједник ових парцела, са 1/1 уписана А.Б. (мајка тужитеља, и М.Г.); да је рјешењем Основног суда у Бањој Луци број О-185/92 од 11.5.1994. године одређено, да се неће расправљати заоставштина иза А.Б. (умрле 1992. године), јер је свој сувласнички дио од 1/12 некретнина из зк. ул. број 4. к.о. Б., уговором о доживотном издржавању број 1-Ов-2469/88 од 17.8.1988. године оставила кћерки М.Г. (мајка тужених М.Н., А.Р. и покојног Д.Б.-супруг друготужене а отац тужених од 3. до 5); да је рјешењем општинске Комисије за излагање података о некретнинама и утврђивању права на некретнинама од 16.5.1994. године (даље: рјешење Комисије за излагање некретнина) утврђено право својине у корист М.Г. (умрле 1996. године), са 1/1 на стамбеној згради на к.ч. 490 к.о. Б. и право кориштења земљишта; да је пресудом Врховног суда Републике Српске број У-705/04 од 12.12.2007. године, по жалби тужитеља, поништено рјешење РУГИПП ПЈ Б.Л. од 21.5.2004. године о одбацивању (као недозвољене) његова жалба против рјешења од 16.5.1994. године – које је поништено рјешењем исте Управе од 25.3.2008. године; да је 19.5.1994. године закључен уговор о купопродаји објеката на к.ч. 490 и дворишта, укупне површине 502 м² уписаних у пл. број 141 к.о. Б. између М.Г. (продавац) и предника (супруга) седмотужене и (оца) осмотужене В.Ј. (купац), овјерен истог дана код Основног суда у Бањој Луци под бројем 1-Ов-1656/94, које су у ККЊ број 141/03 уписане на његово име; да је иза смрти В.Ј. (умро 2002. године) исте наслиједила његова супруга (седмотужена) и уговором о даровању од 1.4.2005. године их даровала њиховој кћерки (осмотужена) која је уписана у зк.ул. број 125 као власник стамбене зграде и корисник земљишта; да је вјештак геометар М.П. идентификовао наведене некретнине а вјештак грађевинске струке је обрачунао грађевинску..., и тржишну вриједност предметног стамбеног објекта и надстрешнице; и да је тужитељ тужбу у овој правној ствари поднио 5.10.2004. године.

Полазећи од утврђења да је М.Г., у вријеме закључења побијаног уговора била сувласник објеката изграђених на парцели к.ч. број 490 уписаној у пл. број 141 к.о. Б., да је право располагања са земљиштем (к.ч. 490) утврђено у корист Општине Б.Л., а да је право трајног кориштења земљишта уписано у корист М.Г. са 1/1, те да је у зк. ул. број 4. к.о. Б. именована уписана као сувласник објеката и носилац права трајног кориштења земљишта са 1/24 дијела, по основу насљеђивања иза оца П.Б. и са 1/12 дијела, по основу уговора о доживотном издржавању закљученог са мајком А.Б., првостепени суд је закључио да је М.Г. располагала са некретнинама које нису у њеној својини, што наведени уговор чини ништавим. Према схватању истога суда, седмотужена и осмотужена се не могу са основом позивати на савјесност њиховог правног предника, а ни у повјерење у земљишне књиге, јер је у вријеме спорног располагања М.Г. била уписана као сувласник, а не власник предметних некретнина. Из ових разлога је судио, као у изреци пресуде.

Другостепени суд је прихватајући чињенична утврђења и правне закључке првостепеног суда жалбу седмотужене и осмотужене одбио и првостепену пресуду потврдио. Према становишту другостепеног суда, првостепена одлука о одбацивању противтужбе ових тужених је правилна, али не из разлога које је дао првостепени суд налазећи (неправилно) да се овдје ради о евентуалној противтужби, него да је

противтужбу требало одбацити као преурањену, јер да за такав захтјев странка има правни интерес по правоснажности пресуде, којом је утврђена ништавост побијаног купопродајног уговора.

У овом ревизионом поступку спорна је другостепена пресуда у усвајајућем дијелу тужбеног захтјева и у одбацујућем дијелу противтужбе седмотужене и осмотужене.

Одлука другостепеног суда, није у свему правилна.

Законом о премјеру и катастру некретнина („Службени лист СРБиХ“ број 22/84, 12/87 и 26/90, даље: ЗПKN), који се примјењивао у вријеме закључења побијаног уговора, уређује се премјер земљишта, зграда и других објеката, израда и одржавање катастра земљишта, зграда и других објеката, евиденција и упис права на некретнинама (члан 1.), а евиденција права на некретнинама садржи све податке о уписаним правима на некретнинама (члан 7.).

Право својине, према одредби члана 20. Закона о основним својинско правним односима („Службени лист СФРЈ“ број 6/80 и 36/90, те „Службени гласник Републике Српске“, број 38/03, даље: ЗОСПО), стиче се по самом закону, на основу правног посла, на основу одлуке државног органа и наслеђивањем. Ово право, када се стиче на основу правног посла, конституише се уписом у земљишне књиге (члан 33. ЗОСПО).

У конкретном случају се ради о стицању права својине на основу правног посла – уговора о купопродаји некретнина, закљученог између М.Г. и предника седмотужене и осмотужене, В.Ј.

Одлучно питање за разрјешење овога спора је, да ли је М.Г. као продавац, у вријеме закључења предметног уговора, била носилац права својине на некретнинама са којима је располагала побијаним купопродајним уговором.

Према утврђењу нижестепених судова, покојна А.Б., мајка тужитеља и М.Г., чији су насљедници (њена дјеца) тужени: М.Н., А.Р. и покојни Д.Б. (предник Н.Б. и њене троје дјеце: Б.Б., А.Б. и С.Б.), је у пописном листу од 11.1.1977. године и у п.л. број 141 к.о. Б., била уписана на основу „фактичког стања“, као посједник некретнина уписаних у наведене листове, са 1/1 и да је право посједа у њену корист уписано на основу аерофотограметријског снимања извршеног 1969. године.

Право посједа није стварно право, него право фактичког кориштења, а право својине на непокретностима стиче се на начин прописан поменутиим чланом 20. ЗОСП.

Према садржају Посједовнице грунтовног улошка број 4, у „А“ листу су уписане некретнине (под бројем 5. до 8. и од броја 10. до 18.), које су уписане и у з.к. ул. број 4 к.о. Б., а у „Б“ листу Властовнице наведеног грунтовног улошка су, рјешењем Дн-број: 2772/71 од 15.6.1971. године, на основу правоснажног отправака пресуде Општинског суда у Бањој Луци број П-1264/69 од 28.12.1970. године, укњижени (са правом својине на кући у „А II“ листу, која се налази на парцели број 92/1) између осталих, и А.Б., са 1/12 дијела и Ј.Б. (тужитељ) са 1/12 дијела те М.Б. (која је закључила побијани уговор о купопродаји), са 1/24 дијела, а позивом на исту пресуду, укњижено је право кориштења на неизграђеном грађевинском земљишту назначеном у „АI“ Листу, у корист наведених носилаца права својине на објектима, са истим сувласничким дијеловима.

У з.к. ул. број 4 к.о. Б., у „АI“ листу уписане су наведене парцеле, а у „АII“ листу је укњижена кућа без земљишта, на парцели к.ч. број 92/1 (површине 449 м²) а у „Б“ власничком листу земљиште је укњижено као друштвена својина, док је право својине на кући, укњижено између осталог, у корист А.Б. са 1/12 дијела, Ј.Б. (тужитељ) са 1/12 дијела и М.Б. са 1/24 дијела). У напомени истог з.к. ул. је назначено, да су предметне некретнине изложене и да је успостављена јединствена евиденција катастра некретнина, на што се у ревизији указује и у чему се ревизија добрим дијелом исцрпљује уз тврдњу, да је након излагања предметних некретнина, престао да важи з.к. ул. број 4 и напријед наведена Посједовница, о чему ће касније бити говора.

Из образложења рјешења Основног суда у Бањој Луци број О-185/92 од 11.05.1994. године, донесеног у оставинском поступку иза смрти А.Б., произлази, да је у тачки I уговора о доживотном издржавању од 17.8.1988. године закљученог између А.Б. (прималац издржавања) и М.Г. (давалац издржавања) уговорено да „оставитељица као прималац издржавања за услуге..., након своје смрти оставља својој кћери М.Г. свој сувласнички дио од 1/12 некретнина уписаних у зк.ул. број 4 к.о. Б. што одговара некретнинама уписаним у пл. број 141 к.о. Б.“. Стога је, супротно наводима ревизије, предмет тог уговора сувласнички дио некретнина А.Б. из зк.ул. број 4 к.о. Б., без обзира што је, неправилно изједначен са некретнинама уписаним у пл. 141. к.о. Б., јер је према садржају зк.ул. број 4 к.о. Б., у листу А I, земљиште означено као к.ч. 92/1, 90/1, 90/7, 90/10, 90/12, 90/15, 90/20, 90/14, 90/13 и 92/22, укњижено као друштвена својина, док је у листу А II укњижено право својине на кући изграђеној на парцели к.ч. број 92/1, у корист више сувласника, између осталог у корист А.Б. са 1/12 дијела.

Слиједом наведеног, М.Г. је на основу поменутог Дн-рјешења од 15.6.1971. године укњижене са 1/24 дијела из зк.ул. број 4. к.о. Б., а на основу уговора о доживотном издржавању могла је стећи само право сувласништва са 1/12 дијела на предметном објекту, са трајним правом кориштења земљишта, а не и право власништва са 1/1 (како се неосновано тврди у ревизији), па тиме са предметним објектом није ни могла самовласно располагати и исте купопродајним уговором продати В.Ј.

Овакав закључак се не доводи у сумњу ни тиме, што је након излагања на јавни увид података о некретнинама и утврђивању права на некретнинама, дана 16.5.1994. године рјешењем број 09-951-021-141/94 од 16.5.1994. године утврђен у подулошку „А“ садржај некретнина у пописном листу, које се састоје: од земљишта означеног као к.ч. број 490 и објеката, стамбене зграде и два помоћна објекта изграђени на тој парцели, а подулошки „Б“ су утврђена права: 1. располагања земљиштем у корист Општине Б.Л. са 1/1; 2. трајно право кориштења земљишта у користа Г. (П.) М. са 1/1; и 3. својина на објекту уписаном у подулошку број 1. (стамбена зграда), у корист Г. (П.) М., са 1/1.

Ово из разлога, што је наведено рјешење донесено 16.5.1994. године, а побијани уговор је закључен 19.5.1994. године, дакле, у оквиру жалбеног рока, што је супротно одредби члана 213. став 1. тада важећег Закона о општем управном поступку („Службени лист СФРЈ“ број 32/78-пречишћени текст, даље: ЗОУП, у вези са чланом 22. ЗПКН), којом је предвиђено право станке на жалбу, против рјешења донесеног у првом степену. Одредбом члана 221. став 1. истог закона (према којој се, у току рока за жалбу рјешење не може извршити), изричито је прописано правило о суспензивном дејству жалбеног рока на извршење првостепеног рјешења, које се састоји у забрани извршења рјешења у жалбеном року, без обзира да ли је жалба (која је иначе дозвољена) изјављена, или није.

Сагласно одредби члана 261. став 3. тачка 1. наведеног закона жалба и жалбени рок, по правилу, задржавају извршење рјешења, што значи да се у току рока за жалбу рјешење не може извршавати и ако жалба није изјављена, при чему се изречена забрана извршења првостепеног рјешења односи, не само на принудно, него и на добровољно извршење рјешења, којим је странци признато одређено право, какав карактер има рјешење Комисије за излагање података о некретнинама и утврђивање права на некретнинама, од 16.5.1994. године.

Из наведених разлога, не могу се прихватити основаним ревизиони наводи (на чему се у ревизији инсистира), да је доношењем наведеног рјешења и укњижбом права својине на објекту изграђеном на к.ч. 490 к.о. Б. и права трајног кориштења земљишта на којем је објекат изграђен, у корист М.Г. са 1/1, престао да важи з.к. ул. број 4 к.о. Б. и поменута катастарска евиденција некретнина јер је, сагласно напријед наведеном, у вријеме закључења побијаног уговора на снази била важећа земљишно-књижна евиденција, што значи и з.к. ул. број 4 к.о. Б. у којем је уписано право сувласништва тужитеља са 1/12 дијела на свим некретнинама укњиженим у тај уложак, што значи и на некретнинама које су предмет побијаног уговора.

Стоје наводи ревизије да сходно одредби члана 202. ЗПKN, даном ступања на снагу катастра некретнина израђеног према одредбама тог закона престаје да важи, за то подручје, катастар земљишта и земљишне књиге, при чему се губе из вида, да је катастар некретнина за подручје к.о. Б. ступио на снагу 23.8.2005. године (тачка VI) рјешења РУГИП ПЈ Бања Лука, број 03-952-481/05 од 17.8.2005. године („Службени гласник Републике Српске“ број 78/05) и да се сагласно тачки III истог рјешења, даном ступања на снагу катастра некретнина из тачке I, међу којим је и к.о. Б., ставља ван снаге и престаје да важи катастар земљишта, за ту катастарску општину и да се ставља ван снаге и престаје да важи земљишна књига, за исту катастарску општину (тачка IV).

Зато, нису основани наводи ревизије (на што су седмотужена и осмотужена указивале и током поступка), да тужитељ није оспоравао уписе извршен наведеним рјешењем Комисије од 16.5.1994. године (које је поништено рјешењем РУГИП ПЈ Б.Л. од 25.3.2008. године а према стању списка, ново није донесено), у року од 3. године прописаном чланом 82. ЗПKN. Рачунајући овај рок од дана ступања на снагу катастра некретнина, то јесте, од 23.8.2005. године, исти је истекао 23.8.2008. године, а тужитељ је тужбу у овој правној ствари (којом се тражи и утврђење правне неваљаности укњижбе извршене на основу купопродајног и даровног уговора, који су закључени на темељу напријед наведеног рјешења Комисије...), поднио 5.1.2004. године.

Из свега наведеног произлази да, код чињенице да се прометовати могу и сувласнички дијелови некретнина и да остали сувласници некретнина (који су у овој парници учествовали на страни тужених), не побијају предметни уговор, исти је супротан напријед цитираним законским одредбама и као такав је ништав (члан 103. став 1. и члан 105. став 1. Закона о облигационим односима "Службени лист СФРЈ", број 29/78, 39/85 и 57/89, те "Службени гласник Републике Српске" број 17/93, 3/96 и 39/03 и 74/04, у вези са чланом 202.ЗПKN и члановима 221. став 1. и 261. став 3. тачка 1. ЗОУП), у дијелу располагања сувласничким дијелом тужитеља. Слиједом тога, ревизија седмотужене и осмотужене, о утврђењу ништавости побијаног уговора, је дјелимично усвојена (у дијелу у којем је располагано сувласничким дијелом са 1/12 предметних некретнина тужитеља и правне неваљаности укњижбе предника тужених-противтужитељица, са тим дијелом некретнина), као у изреци ове пресуде.

С обзиром да из стања списка у овом предмету произлази да се поводом уговора о даровању закљученог између седмотужене (давалац поклона) и осмотужене (прималац поклона), води посебна парница (у првостепеној пресуди је назначен пословни број под којим се та парница води), немају основа ревизиони наводи да у ситуацији, када се у овој правној ствари не побија и уговор о даровању, да није могуће „прескакати уписане власнике“, а имајући у виду напријед наведено, без значаја је недостатак оцјене жалбеног приговора у овом правцу.

Не могу се прихватити основаним наводи ревизије да тужитељ нема правни интерес за подношење предметне тужбе, код чињенице да не побија уговор о даровању, да не тражи предају у посјед и не поставља облигационо-правни захтјев, јер тужитељ као сувласник некретнина којима је М.Г. располагала без његове сагласности, има правни интерес за побијање предметног уговора, а ти захтјеви могу бити предметом спора у посебној парници.

Када се имају у виду дати разлози првостепеног суда у погледу одбацујућег дијела тужбе којом се тражи налагање РУГИП-у ПЈ Б.Л. да успостави раније земљишно-књижно стање предметних некретнина, у ком дијелу је тужба тужитеља одбачена због ненадлежности суда да поступа по таквој тужби, не стоји ревизиони приговор да је изрека првостепене пресуде контрадикторна, с обзиром да је утврђена правна неваљаност укњижбе у корист седмотужене и осмотужене (у односу на сувласнички дио тужитеља) а да је истовремено тужба у погледу успостављања ранијег земљишно-књижног стања одбачена.

Како реституција није предмет овог спора, ревизиони наводи, да реституција није могућа, не утичу на исход овога спора.

Налазећи да је противтужбом седмотужене и осмотужене постављен евентуални захтјев (што не произлази из противтужбе), првостепени суд је исту одбацио уз образложење, да је противтужба поднесена за случај да суд усвоји тужбени захтјев, те је и поред тога што је захтјев тужитеља усвојио, противтужбу одбацио, док је другостепени суд тај дио првостепене одлуке потврдио из других разлога, а не из разлога које је дао првостепени суд.

Према оцјени овога суда, нижестепене одлуке у овом дијелу, нису засноване на закону јер, с обзиром на напријед наведено, нема основа у одредби члана 67. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“, број 58/03 до 61/13), у вези са чланом 74. и чланом 83. истог закона за одбацивање противтужбе седмотужене и осмотужене, па како је изостала одлука о противтужби наведених тужених (и поред доказа проведених по противтужби, међу којима је и грађевинско вјештачење), на што се с правом указује у ревизији, дјелимичним усвајањем ревизије тужених-противтужитељица, обе нижестепене одлуке су у одбацујућем дијелу њихове противтужбе укинуте и предмет је у том дијелу и у дијелу одлуке о трошковима поступка враћен првостепеном суду на поновно суђење.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити недостатке у погледу одлуке по противтужби тужених-тужитељица Н.Ј. и Г.Т., па ће о том дијелу захтјева донијети правилну и закониту одлуку.

Из наведених разлога, а на основу одредбе члана 250. став 1. ЗПП, члана 249. став 1. и члана 248. истог закона, одлучено је као у изреци.

Предсједник вијећа
Сенад Тица

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарне
Амила Подрашчић